

Η αλήθεια για το Μνημόνιο

Του Κώστα Χρυσόγονου

Σε πολλά ΜΜΕ είδαν το φως της δημοσιότητας την Τετάρτη 22.6.2011 πληροφορίες, σύμφωνα με τις οποίες η ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας απέρριψε, σε διάσκεψή της την προηγούμενη μέρα, τις αιτήσεις ακυρώσεως που είχαν υποβάλει συλλογικοί φορείς (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών κ.ά.) κατά πράξεων εφαρμογής του Μνημονίου.

Η σχετική ειδησεογραφία συνοδεύεται και από την εκτίμηση ότι οι αποφάσεις θα δημοσιευθούν τον Σεπτέμβριο, ενώ φέρεται να σχηματίστηκε ευρεία πλειοψηφία στο δικαστήριο (περίπου 45-10). Ήδη μάλιστα διάφοροι υποστηρικτές της «μνημονιακής» πολιτικής επιχαίρουν μέσω του Διαδικτύου, δηλώνοντας «δικαιωμένοι».

Η αλήθεια είναι διαφορετική. Το Συμβούλιο της Επικρατείας είναι διοικητικό και όχι συνταγματικό δικαστήριο. Είναι δηλαδή αρμόδιο να κρίνει το κύρος διοικητικών πράξεων (άρθρο 95 παρ. 1 Συντάγματος) και όχι νόμων, τη συνταγματικότητα των οποίων μπορεί να εξετάζει μόνο παρεμπιπτόντως, ή διεθνών συμβάσεων. Στην προκειμένη περίπτωση, στο Συμβούλιο της Επικρατείας προσβλήθηκαν (επειδή μόνο αυτές μπορούσαν να προσβληθούν) συγκεκριμένες διοικητικές πράξεις που επέφεραν μειώσεις μισθών και κοινωνικών παροχών, κατ' εξουσιοδότηση διατάξεων των «εφαρμοστικών» του Μνημονίου νόμων. Τα επίδικα θέματα επομένως ήταν το κατά πόσο απαιτούνταν αυξημένη πλειοψηφία (3/5 του συνόλου των βουλευτών) για την ψήφιση των νόμων εκείνων και κατά πόσο παραβιάζονται κοινωνικά δικαιώματα κατοχυρωμένα στο Σύνταγμα ή σε κυρωμένες με νόμο διεθνείς συμβάσεις. Οι σχετικές κρίσεις του δικαστηρίου θα καταστούν ασφαλώς αντικείμενο επιστημονικού σχολιασμού όταν δημοσιευθεί η απόφασή του, ώστε να είναι προσιτό το σκεπτικό της.

Ωστόσο τα πιο κρίσιμα ζητήματα συνταγματικής νομιμότητας του Μνημονίου εκφεύγουν ούτως ή άλλως από τις ελεγκτικές αρμοδιότητες του Συμβουλίου της Επικρατείας. Τέτοια είναι η παραβίαση του άρθρου 36 του Συντάγματος (για τη διεθνή εκπροσώπηση της χώρας από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τη νομοθετική κύρωση των διεθνών συμβάσεων) με την πρόβλεψη του ν. 3847/2010 ότι οι διεθνείς συμφωνίες για την υλοποίηση του Μνημονίου ισχύουν και εκτελούνται με μόνη την υπογραφή τους από τον υπουργό Οικονομικών, καθώς και η παραβίαση του άρθρου 1 του Συντάγματος (λαϊκή κυριαρχία) από τις προβλέψεις της δανειακής σύμβασης για παραίτηση του ελληνικού κράτους από τις ενστάσεις του λόγω κυριαρχίας, σε περίπτωση επίσπευσης αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του από τους δανειστές του. Πολύ περισσότερο βέβαια εκφεύγει από κάθε δικαστική κρίση το έλλειμμα δημοκρατικής νομιμοποίησης μιας πολιτικής η οποία εφαρμόστηκε αιφνιδιαστικά λίγους μήνες μετά τις βουλευτικές εκλογές του 2009, ενώ προεκλογικά διακηρυσσόταν το διαμετρικά αντίθετο «λεφτά υπάρχουν».

Πρέπει ακόμη να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 234 του Ποινικού Κώδικα, η παραβίαση της μυστικότητας δικαστικών συνεδριάσεων, όπως π.χ. η διάσκεψη του Συμβουλίου της Επικρατείας, συνιστά ποινικό αδίκημα και τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι έξι μηνών. Αν λοιπόν οι πληροφορίες για τα όσα αποφασίστηκαν στη διάσκεψη

της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας την προηγούμενη Τρίτη αληθεύουν, τότε και μόνο το γεγονός της «διαρροής» δείχνει πόσο σεβασμό τρέφουν οι εκ των έσω δράστες της για τη νομιμότητα γενικά. Μένει να τους ευχηθούμε «και εις ανώτερα», εν όψει και του άρθρου 90 παρ. 5 του Συντάγματος.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Ελευθεροτυπία στις 24 Ιουνίου του 2011.